

KELLY SCHACHT

Collecting the Alphabet : The Prequel (or how I met W)

9 januari – 7 februari 2015

Voor haar tweede tentoonstelling in de galerie neemt **Kelly SCHACHT** (°1983) haar intrek op de eerste verdieping en ontwikkelt ze haar onderzoek verder rond taal en het dispositief van het tonen. Zich voedend met het *Livre des Questions* van Edmond Jabès en de *Abécédaire* van Gilles Deleuze, snijdt Schacht in het weefsel van het alfabet, enceneert ze bepaalde letters en verleent hen het statuut van volwaardige personages. Zo verwelkomen de P en de C de bezoeker enerzijds met een video en een met bladgoud vergulde letter op de grond, anderzijds een industrieel paneel bedrukt met een korte lijst van woorden die beginnen met de letter C. De P lijkt het ingangspunt tot de spraak, vandaar het vergulde teken, als een afdruk, als een zegel die het pact bepaalt. De C staat de kunstenaar toe de grondslag te leggen van een woordenschat die het idee van fictie ontsluit (chapter, character, collage), maar ook de structuur van een gedachte (catalyst, choice, circulation) of het begrip van de creatie zelf (communication, copy, creation). De titel van de tentoonstelling *Collecting the Alphabet : The Prequel (or how I met W)* suggereert dat er een pre-alfabet zelf is, of op zijn minst een moment dat bestaat voor het uiten van de letters van het alfabet. Het alfabet is dus geënceneerd alsof de taal ontplooid wordt, zelfs ontleed. De opstelling toont de beschikbare ruimte, de leegte, men zou het de tussenruimte kunnen noemen, zoals een tussenruimte bestaat tussen twee letters in een woord. Het belang van de leegte is duidelijk: in de video, op de muren, tussen de gedrukte platen. De lucht – de leegte – is op een bepaalde wijze de plaats van de spraak maar ook een “no man’s land”, een braakliggend terrein met onvermijdelijke instabiliteit, waar alles echter kan gebeuren, waar al het potentieel zich kan uitdrukken. Men zou kunnen stellen dat de opstelling die door de kunstenaar geplaatst is de plasticiteit van de leegte onderlijnt; zoals bijvoorbeeld de verschillende posities van het kamerscherm de voortdurende variaties in weerspiegeling helpen te scheppen. Elk paneel is zelfdragend en lijkt een volwaardig personage te zijn, net als het kamerscherm of de schoenen. De volledige tentoonstelling is verplaatsbaar, los, bijna metamorfoseerbaar. De kunstenaar associeert nobele materialen (goud, marmer) met gewone (karton, multiplex), wat een onverwacht contrast aan het geheel geeft. Het werk van Schacht belicht de evolutie van het vormeloze naar de vorm en vice versa; dit gebeurt in een voortdurend spel tussen het getoonde/verborgene, het recto/verso, het geplooide/opengeplooid, goed/verkeerd geplaatste. De zeer aandachtige bezoeker zal zelfs het woord *checkpoint* vinden, gedrukt in braille op een blad uitgerold als een kaart, alsof dit schrift, dat uitdrukt zonder zeggen, dat spreekt zonder stem, de sprakeloze spraak belichaamt. Volledig de kunst van Kelly Schacht.